

ตอนเด็กๆ เวลามีคนถามผมว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร ผมตอบว่า *แซรียฟ* ไอดอลของผมคือ แกรี่ คูเปอร์ ในภาพยนตร์เรื่อง *High Noon* ถ้าใครบอกว่าในอิตาลีไม่มี *แซรียฟ* อาชีพใกล้เคียงที่สุดคือตำรวจ ผมก็จะตอบออกไปทันทีว่า ผมจะเป็นตำรวจแซรียฟ ผมเป็นเด็กที่เชื่อตามคนอื่นง่าย และอยากตามล่าผู้ร้าย ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ต่อมา ตอนนั้นผมคงอายุประมาณแปดเก้าขวบ ผมเห็นตำรวจจับนักฉกชิงวิ่งราวบนถนน อันที่จริงผมไม่แน่ใจว่าเขาเป็นนักฉกชิงวิ่งราวหรือเป็นนักล้วงกระเป๋าหรือมีจลาจลอื่น ๆ ความทรงจำของผมค่อนข้างพร่าเลือน ชัดเจนเพียงบางช่วงบางตอนเท่านั้น

ตอนนั้นผมเดินอยู่กับพ่อบนถนน มีคนร้องตะโกนข้างหลังเรา แล้วเด็กหนุ่มตัวพอม ๆ คนหนึ่งก็วิ่งผ่านเราไปเร็วปานสายฟ้า พ่อดึงผมเข้าหาตัวอย่างทันท่วงที ทำให้ผมไม่โดนผู้ชายที่วิ่งตามมาติด ๆ ชนเข้าให้ เขาสวมเสื้อไหมพรมสีดำ ร้องตะโกนขณะวิ่ง ตะโกนเป็นภาษาถิ่น บอกให้เด็กหนุ่มคนนั้นหยุดวิ่ง ไม่งั้นเขาจะฆ่า เด็กหนุ่มไม่หยุด แต่วิ่งไปได้

ราวสี่สิบเมตรเขาก็ชนผู้ชายคนหนึ่งและล้มลง ผู้ชายเสื้อดำตามไปจับตัวเขาไว้ได้ ระหว่างนั้นผู้ชายอีกคนซึ่งช้าและตัวใหญ่กว่าก็กำลังตามมา ผมตื่นหลุดจากพ่อแล้วเข้าไปดูใกล้ๆ ผู้ชายเสื้อดำชกเด็กหนุ่ม ดูใกล้ๆ เขายังเด็กอยู่เลย เขาโดนชกที่หัว พ่อเอามือบังไว้ชายเสื้อดำก็ดึงมือเขาออกแล้วชกอีกพร้อมกับด่าหยาบๆ เป็นภาษาถิ่น และชกหัวอีกทีเด็กหนุ่มตะโกนว่า พ่อแล้วๆ เป็นภาษาถิ่นเหมือนกัน พ่อหยุดตะโกนเขาก็ร้องไห้

ผมตะลึงมองดูเหตุการณ์นั้น รู้สึกสะอิดสะเอียนและละลายใจต่อภาพที่เห็น แต่ไม่อาจหันหน้าหนี

ตอนนี้ผู้ชายตัวใหญ่มากถึง ท่าทางเขาดูใจดี ผมคิดว่าเขาคงจะเข้ามาห้าม เหตุการณ์อุบาทว์นั้นจะได้จบ เขาหยุดวิ่งเมื่ออยู่ห่างจากเด็กหนุ่มซึ่งตัวม้วนอยู่บนพื้นราวห้าหกเมตร เขาเดินหายใจหอบเข้าไป พ่อไปถึงเขาก็พักหายใจ แล้วเตะที่ท้อง ทีเดียว แรงมาก เด็กหนุ่มหยุดร้องไห้ อ้าปากค้างหายใจไม่ได้ พ่อผมซึ่งตะลึงงันเหมือนกันทำท่าจะเข้าไปห้ามและพูดอะไรสักอย่าง พ่อเป็นคนเดียวในหมู่คนมุงที่จะห้าม ชายเสื้อดำตะคอกว่า “อย่าเสือก นี่ตำรวจ!” แต่หลังจากนั้นทั้งคู่ก็หยุดทำร้ายเด็กหนุ่ม ชายตัวใหญ่จับเสื้อเด็กหนุ่มดึงจากข้างหลังให้เขานั่งคุกเข่า แล้วจับมือไขว้หลังใส่กุญแจมือขณะดึงผมเขาไว้ ตลอดเหตุการณ์นั้นภาพนี้อุบาทว์ตาดที่สุดที่ผมจำได้ เด็กไร้ทางสู้ในเงื้อมมือของผู้ชายสองคน

พอดีงผมออกไป แล้วภาพที่เห็นก็ค่อยๆ จางหาย

นับแต่นั้น ผมเลิกพูดว่าอยากเป็น *แชรฟ*

ผมนึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นบางครั้งบางคราว บางทีผมก็คิดว่าการที่ผมเป็นทนายความนั้นเป็นคล้ายๆ ปฏิบัติกิริยาสะอิดสะเอียนต่อภาพที่เห็น บางที ในช่วงขณะแห่งความปลื้มปิติ ผมถึงกับเชื่อเช่นนั้นเลยทีเดียว

แต่ความจริงไม่ใช่อย่างนั้น ผมเป็นทนายความเพราะเหตุบังเอิญล้วนๆ เพราะผมหาอะไรที่ดีกว่านี้ไม่ได้ หรือเพราะไม่มีความสามารถจะหา ซึ่งก็ไม่ต่างอะไรกัน

ผมสมัครเรียนนิติศาสตร์เพื่อประวิงเวลา เพราะยังไม่มีเป้าหมายที่แน่ชัด หลังเรียนจบปริญญาตรีผมคิดจะประวิงเวลาอีก ด้วยการทำงานในสำนักงานทนายความไปพลางๆ ระหว่างหาเป้าหมายให้แน่ชัด

หลังจากนั้นเป็นเวลาอีกหลายปี ผมคิดว่าตัวเองเป็นทนายความระหว่างหาเป้าหมายให้แน่ชัด

ต่อมาผมเลิกคิดเรื่องนี้ เพราะวันเวลาผันผ่านไป และผมก็กลัวว่าจะต้องรับผลที่มาจาก การหาเป้าหมายให้แน่ชัด ผมค่อยๆ ด้านซากับอารมณ์ ความปรารถนา ความทรงจำ และทุกสิ่งทุกอย่าง ปีแล้วปีเล่า กระทั่งซาราไล่ผมออกจากบ้าน

เมื่อถึงตอนนั้นฟ้ามห้อยก็เปิดออก แล้วหลายสิ่งหลายอย่างที่ผมไม่เคยคาดคิด ไม่อยากเห็น และไม่มีใครอยากเห็น ก็กระเด็นออกจากหม้อ